

aneb na soudní nebo mimosoudní smír, jehož účinky pro nedostatek výslovného zákonného usnesení se soudní výpovědi, kterou § 3 č. 2. zákona o odkladu exekučního vyklizení má na mysli, nejsou totožné.

V daném případě žádala ovšem vymáhající strana o povolení k výpovědi, avšak k rozhodnutí soudu ve smyslu zákona o ochraně nájemníků v zahájeném řízení nedošlo, poněvadž věc nebyla vyřízena soudně, nýbrž smírem mezi stranami, který nevykazuje ani právní povahu soudní výpovědi ani soudního svolení k výpovědi.

Že by povinný se byl vzdal zákonného dobrodiní žadateli za odklad exekuce, nelze vyvoditi z obsahu soudního smíru uzavřeného dne 18. prosince 1923. Žádost povinného o povolení odkladu exekuce neměla tedy býti zamítnuta s poukazem na § 3 č. 2. zákona o odkladu exekuce vyklizením.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. října 1924 R I 801/24/1. K.

Na podnik insertní kanceláře a prodejny lístků lze vésti exekuci vnucenou správou (§ 341 ex. ř.)

Soud první stolice zamítl návrh vymáhající strany na zpeněžení zabaveného podniku živnosti insertní kanceláře a ústřední prodejny vstupenek do divadla, biografů atd. vnucenou správou proto, že podnik není veden aspoň se 4 pomocnými silami.

Soud rekursní změnil toto usnesení a povolil vnucenou správu podniku toho v úvaze, že živnost insertní kanceláře a prodejny lístků nebyla prohlášena za koncesovanou (§§ 15 a 23 živnost. řádu), ani nenáleží k živnostem řemeslným, nýbrž jest živností volnou.

Nevyšší soud potvrdil toto rozhodnutí z těchto důvodů:

Pokud spatřuje rekurent nesprávnost napadeného usnesení v tom, že povolena byla na jeho podnik insertní kanceláře a prodejny lístků exekuce vnucenou správou (§ 341 ex. ř.) přes to, že podniky tyto jsou živnostmi koncesovanými, dovodil správně rekursní soud, že tato okolnost není na závalu povolení vnucené správy oněch podniků rekurentových, protože nejde o živnostenské podniky, k jichž nástupu jest třeba zvláštní způsobilosti (§ 23 živn. ř.), a toliko u těchto podniků, a to ještě pokud nejsou rozsahu v § 341 ex. ř. uvedeného, jest exekuce vnucenou správou

podle tohoto § nepřípustna. Vývody rekurentovy v tomto směru nejsou tudíž opodstatněny.

Ani okolnost, na kterou rekurent také ještě poukazuje, že prý při insertní kanceláři záleží na jeho osobních vlastnostech a důvěře zákazníků a že vnucenou správou hrozí tomuto podniku zkáza, nemohla býti důvodem, aby povolení vnucené správy bylo odepřeno. Podle zákona (§§ 330—344 ex. ř.) tato okolnost překážkou povolení vnucené správy podniku není, nevýnosnost podniku mohla by býti důvodem zastavení exekuce (§ 129, 2. odst. ex. ř.). Poukázati jest i k tomu, že povinnému vnucenou správou není vzata možnost, aby se za souhlasu správce na vedení podniku účastnil (§ 99 a 334 ex. ř.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 5. května 1925 č. j. R I. 341/25.

Na dlužníkův podíl spoluvlastnický na hmotné věci movité jest vésti exekuci, je-li věc ve výlučné moci dlužníkově (§§ 253, 262 ex. ř.), podle §ů 249 a násl. ex. ř. — Byla-li exekuce takovým způsobem vykonána zabavením, jest přípustnou žaloba podle §u 37 ex. ř. uplatňující výhradné vlastnictví zabavených věcí.

Proti R. V-ovi vydobyl si V. Š. exekuční titul na zaplacení své peněžité pohledávky a vedl pak na R. V-u exekuci na movitosti, zabaviv více věcí movitých. Později obmezil exekuci na ideální polovici věcí těch, uznáv spoluvlastnictví manželky R. V-y k věcem těmto.

Tato podala pak na V. Š-a žalobu excisní podle § 37 ex. ř. tvrdíc, že jest výhradnou vlastnící svršků těch.

Soud první stolice žalobu zamítl, pokládaje za prokázané spoluvlastnictví žalobkyně k věcem těmto.

Soud odvolací změnil rozsudek soudu prvního a žalobě na nepřípustnost exekuce vyhověl, vycházeje z právního názoru, že na movité věci náležející spoluvlastnický více osobám, nelze vůbec vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř. a pokládal otázku výhradného vlastnictví pro řešení sporu za nerozhodnou.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil věc odvolacímu soudu s poukazem, aby doplně řízení, rozhodl znovu.

Důvody: Žalobkyně opírala svou podle § 37 ex. ř. vznesenou žalobu o tvrzení, že předměty (movité věci), pro pohledávku